

“ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΑ”

ΟΜΑΔΑ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΤΟ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟ

ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

***ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΕΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ (ΕΚΤΑΚΤΟ
ΔΕΛΤΙΟ)***

Τεύχος 3ο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **Η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ κατά την 5ετή κυβέρνηση της ΝΔ (σσ. 2-4)**
- **Ευρωεκλογές και Οικονομία (σσ. 5-7)**

Ιούνιος 2009

Η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ κατά την 5ετή κυβέρνηση της ΝΔ

Παρά τις συνεχείς εξαγγελίες του Έλληνα Πρωθυπουργού ότι η κυβέρνηση της ΝΔ διαθέτει ολοκληρωμένο σχέδιο για την εξωτερική πολιτική και την οικονομία και ότι το εφαρμόζει με βαθύ αίσθημα ευθύνης, ο ρόλος της Ελλάδας, τα 5 τελευταία χρόνια, όχι μόνο δεν αναβαθμίστηκε αλλά, αντιθέτως, μειώθηκε σημαντικά. **Η ΝΔ δεν αξιοποίησε την «κληρονομιά» που της άφησε το ΠΑΣΟΚ** (αναβαθμισμένος ρόλος της χώρας, ενεργητικός ρόλος της Ελλάδας τόσο στην ΕΕ όσο και στην ευρύτερη γεωγραφική της περιφέρεια και διεθνής αξιοπιστία). Η χώρα μας, σήμερα, όχι μόνο βρίσκεται σε μια από τις χαμηλότερες θέσεις μεταξύ των χωρών της ΕΕ, αλλά έχει χάσει σημαντικά από τα πλεονεκτήματά της έναντι της Τουρκίας σε ευρωπαϊκό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο.

Συγκεκριμένα:

- **Η Ελλάδα δεν βρίσκεται πλέον στο επίκεντρο της λήψης αποφάσεων** αφού απέχει συχνά από τα διάφορα διεθνή Φόρα στα οποία καθορίζονται οι παγκόσμιες εξελίξεις (π.χ. απουσία της Ελλάδας για 2^η συνεχή χρονιά από το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ).
- **Η ΝΔ έμεινε πιστή στο δόγμα της μικρής και ανήμπορης Ελλάδας**, προχώρησε σε «κουμπαριές», δήλωσε¹ ότι δεν πρόκειται να βάλει βέτο στο τέλος του 2004 για την Τουρκία, χωρίς καμία διαβεβαίωση της Τουρκίας για την υφαλοκρηπίδα, χωρίς καμία διασφάλιση ότι η Τουρκία δεν θα μιλούσε για γκριζες ζώνες και χωρίς να εξασφαλιστεί ότι η Τουρκία δεν θα διεκδικήσει ελληνικό έδαφος ως δικό της.
- **Υπήρξε ιδιαίτερα κακή η διαχείριση των ελληνοτουρκικών θεμάτων**. Η κυβέρνηση της ΝΔ όχι μόνο φάνηκε αμήχανη μπροστά στην επίσκεψη Ομπάμα στην Τουρκία, χωρίς το εθιμοτυπικό πέρασμά του από την Ελλάδα, αλλά, επίσης, αντιμετώπισε φοβικά και παθητικά ακόμα και την προκλητική ενέργεια πλεύσης τουρκικού πλοίου μέχρι το Σούνιο. Επιπρόσθετα, η εγκατάλειψη της πολιτικής του Ελσίνκι (που πέτυχαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και έδιναν τη δυνατότητα επίλυσης των ελληνοτουρκικών διαφορών μέσω της ΕΕ) αποτελεί, αναμφισβήτητα, ένα από τα μεγαλύτερα λάθη αυτής της κυβέρνησης. Τέλος, η ΝΔ κατέστησε πάλι διμερές το θέμα της μουσουλμανικής μειονότητας με την Τουρκία.
- **Η ΝΔ δεν επεδίωξε την πραγμάτωση συμμαχιών στα Βαλκάνια και την ΕΕ** που θα αποτελούσαν σημαντική βοήθεια στην επίλυση των θεμάτων της εξωτερικής μας πολιτικής. Το γεγονός αυτό, άφηνε περιθώρια μόνο για την άσκηση της πρακτικής του βέτο στο ζήτημα των Σκοπίων, κάτι που είναι πάντα απλό και εύκολο σε σχέση με την επίπονη διαδικασία της διαπραγμάτευσης, την οποία η ΝΔ δεν φαίνεται να επεδίωξε κατά τα 5 τελευταία χρόνια της διακυβέρνησής της.

¹ Δήλωση στις Ηνωμένες Πολιτείες από το CNN

- Η **απουσία της βαλκανικής πολιτικής** της χώρας μας αποτελεί σήμερα ένα άλλο ρίσκο για την Ελλάδα, την ελληνική οικονομία και το τραπεζικό σύστημα.
- Με την απραξία της ΝΔ, οι ΗΠΑ αναγνώρισαν τη **FYROM** με τη συνταγματική της ονομασία (Σύννοδος Κορυφής του ΝΑΤΟ, Απρίλιος 2008). Η ΝΔ «κατάφερε» ακόμα και να κλείσει τον ΟΤΕ στη FYROM, σε μια κρίσιμη στιγμή των διαπραγματεύσεων και των εξελίξεων για το ζήτημα του ονόματος, με την αλόγιστη και αδιαφανή πώληση του ΟΤΕ στους Γερμανούς, στην Deutsche Telekom.
- **Απουσία της Ελλάδας στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας.**
- Η **απουσία της ελληνικής παρουσίας στις περιοχές του Καυκάσου και της Μέσης Ανατολής** έχουν αφήσει ανοιχτό το δρόμο στην Τουρκία να επιδιώκει διαμεσολαβητικό ρόλο στις περιοχές αυτές.
- Η **αδιαφάνεια στις αμυντικές προμήθειες, η κατασπατάληση πόρων, η αναξιοκρατία και ο κομματισμός** στο χώρο και του Υπουργείου Εξωτερικών και του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας και των Ενόπλων Δυνάμεων, επηρεάζουν την εξωτερική πολιτική, το αίσθημα ασφάλειας και περηφάνιας των Ελλήνων πολιτών.
- Η **ελληνική οικονομία βρίσκεται σε ιδιαίτερα δυσμενή κατάσταση**. Συγκεκριμένα, η κυβέρνηση της ΝΔ δεν αξιοποίησε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας ώστε να προωθηθούν οι εξαγωγές των ελληνικών προϊόντων στο εξωτερικό (αυξήθηκε το έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών), υπήρξε μείωση των άμεσων ξένων επενδύσεων, η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας σημείωσε για ακόμη μια χρονιά πτώση (η οποία καταγράφηκε στην Έκθεση του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός), έχει αυξηθεί δραματικά το εξωτερικό χρέος της χώρας, καθώς και η πιστοληπτική ικανότητά της. Οι κυβερνητικές πολιτικές έφεραν τη χώρα σε τέτοιο σημείο ώστε να απαιτείται τεράστια προσπάθεια όχι μόνο για να παραμείνει στους «ισχυρούς» της Ευρώπης αλλά και για να βελτιώσει την εικόνα της στους κόλπους της Ένωσης αφού η δυσπιστία των ευρωπαϊκών χωρών προς τη χώρα μας είναι μεγάλη.
- Η **ελληνική οικονομία, από 27 Απριλίου 2009, τελεί υπό την επιτήρηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής**, καθώς το δημοσιονομικό έλλειμμα εκτινάχθηκε στο 5% του ΑΕΠ το 2008, από 3,6% που ήταν το 2007. Η Επιτροπή έδωσε στην κυβέρνηση της ΝΔ περιθώριο μόλις ενάμισι χρόνο (ως το τέλος του 2010) προκειμένου να μειώσει το έλλειμμα κάτω του 3%, λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα, την ώρα που η προθεσμία σε άλλες χώρες ήταν μεγαλύτερου χρονικού διαστήματος. Το γεγονός ότι στην Ελλάδα το χρονικό περιθώριο μείωσης του ελλείμματος κάτω του 3% του ΑΕΠ είναι μικρότερο σε σχέση με τις άλλες χώρες μέλη αποδίδεται στην **άποψη των Βρυξελλών ότι η υπέρβαση του ελλείμματος στη χώρα μας δεν οφείλεται στη διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση** (οφείλεται, συνεπώς, στις κακές πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης της ΝΔ).
- Η **ανισότητα, η κοινωνική ένταση, η ανασφάλεια για τον πολίτη, η διαφθορά, η συστηματική συγκάλυψη των σκανδάλων**, επηρέασαν και επηρεάζουν αρνητικά τις δυνατότητες της χώρας μας σε επενδύσεις και μειώνουν τη διεθνή εικόνα της Ελλάδας.
- Όσον αφορά στην **αξιοποίηση της ιστορικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς**, η κυβέρνηση δεν κατέβαλλε συστηματικές προσπάθειες ώστε όχι μόνο να προβληθεί διεθνώς η χώρα (ενισχύοντας και τον τουρισμό) αλλά και να προστατευτούν τα εθνικά μας συμφέροντα (ειδικά ως προς το ζήτημα με την ΠΓΔΜ, δεν έγινε καμία κυβερνητική προσπάθεια προκειμένου να αντικρουστούν τα επιχειρήματα των Σκοπιανών περί μακεδονικής εθνότητας).

- Η έλλειψη ανταγωνιστικών Πανεπιστημίων και ΤΕΙ, ποιοτικής παιδείας για όλους, έρευνας και ελληνικής παρουσίας στο διεθνές διαδίκτυο, περιορίζει την παρουσία του Ελληνισμού.
- Οι Ολυμπιακοί Αγώνες και η αξιοποίησή τους, έληξαν για τη ΝΔ με την τελετή λήξης και το σβήσιμο της φλόγας στην Αθήνα, καθώς δεν συνδέθηκαν και δεν αξιοποιήθηκαν ούτε για τη βελτίωση της εικόνας της χώρας διεθνώς αλλά ούτε προς όφελος της εξωτερικής μας πολιτικής.
- Οι Ευρωβουλευτές της ΝΔ καταψήφισαν τη νέα Οδηγία της ΕΕ που προβλέπει ότι κανένα πετρελαιοφόρο το οποίο μεταφέρει πετρέλαιο δεν επιτρέπεται να καταπλέει ή να αποπλέει σε κοινοτικούς λιμένες εάν δεν είναι πετρελαιοφόρο διπλού κύτους, ώστε να αποφεύγονται τα θαλάσσια ατυχήματα. Οι ευρωβουλευτές του ΠΑΣΟΚ -σε αντίθεση με τους Ευρωβουλευτές της ΝΔ και παρά τις πιέσεις της Ελληνικής κυβέρνησης που «παραδόθηκαν» στα συμφέροντα των πλοιοκτητών- στήριξαν σθεναρά την πρόταση αποδεικνύοντας έμπρακτα την περιβαλλοντική τους ευαισθησία. **Όλα αυτά δεν είναι απλώς συμποματικά, αλλά αποτελούν την επιβεβαίωση μιας συστηματικής πολιτικής που έχει απομονώσει την Ελλάδα σε ευρωπαϊκό επίπεδο**, καθώς από το 2004, κάθε φορά που προωθούνται στην ΕΕ νομοθεσίες κατά της ρύπανσης, η ελληνική πλευρά (από τους ναυτιλιακούς φορείς μέχρι το ΥΕΝ και από την κυβέρνηση μέχρι μερίδα των ευρωβουλευτών της ΝΔ) δίνουν μάχη κόντρα στην προστασία του περιβάλλοντος.

Εν κατακλείδι, η κυβέρνηση της ΝΔ κατέστησε τη θέση της χώρας μας στην ΕΕ απογοητευτική και αδιέξοδη γκρεμίζοντας τα πλεονεκτήματα που είχαν δημιουργήσει οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ. Η Ελλάδα που συνδιαμόρφωνε τις εξελίξεις στην ΕΕ, που είχε διευρύνει τις συμμαχίες της στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, που έθετε και πετύχαινε στόχους (όπως την ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ και την ένταξη της Ελλάδας στην ΟΝΕ), που πρωταγωνιστούσε στα Βαλκάνια, που αποτελούσε σημαντικό παίκτη στη Μέση Ανατολή και τη Μεσόγειο, που διοργάνωσε τους πλήρως επιτυχημένους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, η Ελλάδα που πέτυχε να θεωρείται μια από τις πιο ασφαλείς χώρες παγκοσμίως και διέθετε αυξημένο κύρος, έχει δώσει τη θέση της σε μια άλλη Ελλάδα.

Σε μια Ελλάδα που χαρακτηρίστηκε «αδύναμος κρίκος» της Ευρωζώνης, σε μια Ελλάδα που μπήκε σε επιτήρηση, στην Ελλάδα που δεν διαθέτει ολοκληρωμένο σχέδιο εξωτερικής πολιτικής (απουσία βαλκανικής και μεσογειακής πολιτικής, κακή διαχείριση των ελληνοτουρκικών ζητημάτων και εγκατάλειψη του Ελσίνκι, αποτυχία ανάπτυξης στρατηγικού ρόλου στη Μέση Ανατολή), στην Ελλάδα των μικροκομματικών συμφερόντων, της απαισιοδοξίας του ελληνικού λαού και, τέλος, της Ελλάδας που –αν δεν περιθωριοποιείται από τη διεθνή κοινότητα- μνημονεύεται μόνο για τα αρνητικά που συσσωρεύει η διακυβέρνηση της ΝΔ.

Ευρωεκλογές και Οικονομία

Στις φετινές εκλογές, οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης προσέρχονται στις κάλπες σε μια **κρίσιμη αναμέτρηση**, το αποτέλεσμα της οποίας σηματοδοτεί πολύ περισσότερα από την απλή καταγραφή δυνάμεων σε επίπεδο Ευρωκοινοβουλίου. Σε αυτές τις εκλογές δεν καταμετράται απλώς η σχετική δύναμη των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων, συντηρητικών, σοσιαλιστών, πρασίνων και ακροδεξιών.

Αυτή η εκλογική διαδικασία, **κάτω από την ιδιαίτερη συγκυρία της πολυσυζητημένης οικονομικής κρίσης**, αποκτά αυξημένη βαρύτητα καθώς αποτελεί την πρώτη αναμέτρηση με το βλέμμα στραμμένο όχι στο παρελθόν και στην απλή αναζήτηση των αιτιών της σημερινής οικονομικής δυσπραγίας, αλλά με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον και τις διαφορετικές προτάσεις για την ομαλή -και με κοινωνικό πρόσωπο- έξοδο από την τωρινή κατάσταση.

Οι ευθύνες του νεοφιλελεύθερου μοντέλου της κοινωνικά ανάλγητης οικονομίας των αγορών και των υπερκερδών για λίγους κατέρρευσε με τον θόρυβο και τον αντίκτυπο να γίνεται αισθητός όχι μόνο από αυτούς που την προκάλεσαν, με τις αλόγιστες αλλά εντός του νεοφιλελεύθερου δόγματος σκοπιμότητες του τεράστιου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, αλλά, κυρίως, στις μάζες των εργαζομένων ανά την υφήλιο.

Το ερώτημα που προκύπτει -και στο οποίο όλοι οι ψηφοφόροι της Ευρώπης θα κληθούν να πάρουν θέση- είναι το πώς θα εξέλθουμε αυτής της κρίσης, ποιά δρόμο παίρνουμε για ένα διαφορετικό αύριο, **ποιά είναι η στρατηγική εκείνη που επαναφέρει την οικονομία στην υπηρεσία της κοινωνίας, που ενισχύει την κοινωνική συνοχή, που βαθαίνει το κράτος πρόνοιας, που στρέφει ξανά τον ρου της ιστορίας υπέρ των πολλών.**

Σε αυτές τις Ευρωεκλογές, η πολιτική είναι και πάλι στο προσκήνιο μιας και ψηφίζοντας για την Ευρώπη αποφασίζουμε για την Ελλάδα. Στην Ευρώπη επιλέγουμε αν η απάντηση στην κρίση θα είναι ξανά ένα μείγμα πολιτικών προωθούμενο και υλοποιημένο από μια ομάδα ανθρώπων -που εν πολλοίς ευθύνονται για την κρίση- ή ένα διαφορετικό μοντέλο κοινωνικής ανάπτυξης, βασισμένο στις αρχές της κοινωνικής αλληλεγγύης και της προστασίας του περιβάλλοντος.

Η νεοφιλελεύθερη απάντηση που οι συντηρητικοί προτάσσουν για την έξοδο από την κρίση είναι ξανά ο πυρήνας του νεοφιλελευθερισμού με το ίδιο απορρυθμιστικό πρόσωπο. Η οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα που ιδεολογικά κυριάρχησε για περίπου τρεις δεκαετίες επαναπροωθείται ως μοναδική λύση, χωρίς να γίνεται αντιληπτή, από τις δυνάμεις της συντήρησης, τόσο η καθολική της χρεωκοπία όσο και η ανάγκη για μια νέα πρόταση οικονομικής και αναπτυξιακής στρατηγικής.

Τα συντηρητικά κόμματα της Ευρώπης, ιστορικοί εκφραστές της οικονομίστικης κυριαρχίας πάνω σε όλες τις πλευρές του κοινωνικού βίου, **εμμένουν δογματικά στα οικονομικά της προσφοράς χωρίς αναφορές στην αναγκαιότητα πολιτικών για την ζήτηση. Επιμένουν με θρησκευτική ευλάβεια σε ένα μεταρρυθμιστικό πλαίσιο που πλήττει τους εργαζομένους και τους φορτώνει τα βάρη της κρίσης.**

Η ένταση των απορρυθμίσεων στην αγορά εργασίας προβάλλεται σαν το μοναδικό μέσο για την βελτίωση των υπαρχουσών δυσκολιών με την επέκταση της επισφαλούς και ανασφάλιστης εργασίας για την νέα γενιά της Ευρώπης και την εργασιακή αβεβαιότητα για τους μεγαλύτερους σε ηλικία. Ελαστικές μορφές εργασίας για όλους και αναφορές στην ανάγκη βελτίωσης της αποσχολησιμότητας των ανέργων, χωρίς επαρκή μέτρα για την εμπράγματη στήριξη τους, αποτελούν τον κεντρικό άξονα της πρότασης των συντηρητικών, όπως περιγράφεται στο μανιφέστο του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος για τα ζητήματα απασχόλησης που αφορούν στον ενεργό πληθυσμό της Ευρώπης.

Στο ίδιο πλαίσιο κινούνται και οι αναφορές για την ανάγκη στήριξης των τραπεζικών κολλοσών και ρύθμισης της λειτουργίας των χρηματοπιστωτικών αγορών, μια ανάγκη που όχι μόνο δεν αναγνώριζαν σαν υπαρκτή αλλά που για την πραγμάτωσή τους έθεταν συνεχή προσκόμματα εντείνοντας, έτσι, τόσο την ένταση όσο και το βάθος της κρίσης του σήμερα.

Πέρα, όμως, από τις οποιαδήποτε μορφής θεσμικές μεταβολές στο επίπεδο των πολιτικών, που ντύνουν με τον δήθεν αναγκαίο μεταρρυθμιστικό μανδύα, δεν υπάρχει αναφορά για την ανάγκη αύξησης των δημόσιων επενδύσεων σε παραγωγικούς τομείς της οικονομίας, στην εκπαίδευση του ανθρώπινου δυναμικού και στην έρευνα και ανάπτυξη καινοτόμων προϊόντων σαν μοχλό ανύψωσης της οικονομικής δραστηριότητας -που τόσο πλήττεται- και της στήριξης ενός νέου, διαφορετικού μοντέλου ανάπτυξης. Αντιθέτως, προβάλλουν τη μείωση των φόρων από μεριά των εχόντων, γεγονός που όχι μόνο φορτώνει τα βάρη στους εργαζομένους αλλά στερεί πόρους από το κοινωνικό κράτος πρόνοιας που αποτελεί πλέον αναγκαιότητα για ολοένα και μεγαλύτερο αριθμό Ευρωπαίων πολιτών.

Το σημείο που συμπυκνώνει καλύτερα, σε επίπεδο επιλογών, **την εμμονή των νεοφιλελεύθερων δυνάμεων είναι η προσκόλλησή τους στο Σύμφωνο Σταθερότητας και στην μη αποδοχή της ανάγκης για αναθεώρησή του.** Το Σύμφωνο δομήθηκε και υπογράφηκε κάτω από την κυριαρχία μιας συγκεκριμένης ιδεολογίας σε ένα συγκεκριμένο στάδιο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Το αποτέλεσμα αυτής της διαπραγματευτικής διαδικασίας δεν μπορεί παρά να εκφράζει τον ιδεολογικοπολιτικό συσχετισμό κάτω από τον οποίο δομήθηκε και που είναι πολύ διαφορετικός από αυτόν που υπάρχει σήμερα. Παιδί της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού -σαν ιδεολόγημα- το Σύμφωνο αποτέλεσε την κορωνίδα της κυριαρχίας των αγορών και των αριθμών επί των ανθρώπων. Η σημερινή διεθνής οικονομική συγκυρία αλλά και η ανάγκη να εξέλθουμε από αυτήν, επιβάλλει την αναθεώρησή του και την ουσιαστικότερη σύνδεσή του με τα ζητήματα της ανάπτυξης.

Ακριβώς αυτή είναι και **η διαφορά στην προσέγγιση ανάμεσα στους Ευρωπαίους σοσιαλιστές και τα κόμματα της δεξιάς**, ανάμεσα στις προοδευτικές φωνές και την συντήρηση. Απέναντι στο χθες προτάσσεται ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης στο επίκεντρο του οποίου βρίσκεται η διαχρονική αξία της κοινωνικής αλληλεγγύης, τόσο προς το σήμερα με τις πολιτικές κοινωνικής συνοχής όσο και προς τις γενιές του αύριο με τις πολιτικές που προάγουν την προστασία του περιβάλλοντος και τη συνδέουν με ένα ρηξικέλευθο πρότυπο πράσινης ανάπτυξης.

Η πολιτική του «πρασινίσματος» της οικονομικής δραστηριότητας, με το κράτος να δρα βοηθητικά και προωθητικά, χωρίς να πνίγει την πρωτοβουλία και τη σοβαρή επιχειρηματικότητα, είναι η πραγμάτωση της αναγκαιότητας δημιουργικής απόδρασης από το διαμορφωμένο κοινωνικό

γίνεσθαι που περιορίζει της κοινωνικές δυνάμεις, οι οποίες έχουν να προσφέρουν και των οποίων η ενεργοποίηση απέναντι στα «θέλω» των διαφόρων παρασιτικών μηχανισμών είναι απαραίτητη.

Κοντολογίς, οι οικονομίες των Ευρωπαϊκών χωρών αλλά και της Ευρωπαϊκής Ένωσης σαν συλλογικό υποκείμενο πρέπει να πάρουν έναν νέο προοδευτικό και σοσιαλιστικό δρόμο για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των πλατιών στρωμάτων των Ευρωπαϊών πολιτών. Πρόκειται για μια διαδικασία που χρειάζεται μια νέα πρόταση και όχι τις παλιές συνταγές οικονομικής ανάπτυξης που απέτυχαν στο παρελθόν. Αυτήν ακριβώς την πρόταση οι Σοσιαλιστές ήδη τη διαθέτουν και μια νέα προοδευτική πλειοψηφία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποτελεί τον πρώτο και απαραίτητο όρο για την πραγματοποίηση της.